

Жарт другий. Квіт папороті

КУПИТИ

Про книгу

Молода журналістка живе у кварталі повному нечистої сили. Але це її мало турбує - вона знає як дати собі раду з цим. Правда інколи їй доводиться просити поради і допомоги у знайомої старої відьми. Їй завжди допомагає її вірний супутник - старий, балакучий, здоровезний котяра Елвіс. Елвіс не лише лякає знайомих хлопців своєю балакучістю, а й допомагає героїні позбутись різної нечисті та настирливих «реklamних агентів бога».

Тетяна Винокурова-Садиченко

ЖАРТ

другий

к в і т п а н о р о т і

Анотація

Молода журналістка живе у кварталі повному нечистої сили. Але це її мало турбує — вона знає як дати собі раду з цим. Правда інколи їй доводиться просити поради і допомоги у знайомій старій відьмі. Їй завжди допомагає її вірний супутник — старий, балакучий, здоровезний котяра Елвіс. Елвіс не лише лякає знайомих хлопців своєю балакучістю, а й допомагає героїні позбуватись різної нечисті та настирливих «реklamних агентів бога».

All rights reserved. No part of this publication may be reproduced, translated, stored in a retrieval system, or transmitted in any form or by any means (electronic, mechanical, photocopying or otherwise) without the prior consent in written of **Calvaria Publishing House**.

Усі права застережені. Жодну частину цього видання не можна перевидавати, перекладати, зберігати в пошукових системах або передавати у будь якій формі та будь яким засобом (електронним, механічним, фотокопіюванням або іншим) без попередньої письмової згоди на це **ТОВ «Кальварія»**.

ISBN 978-966-663-247-3

ISBN 966-663-191-1 (Серія «Unlimited»)

© Тетяна Винокурова-Садиченко, текст, 2007

© «Кальварія», 2007

Жарт другий. Квіт папороті

Сьогодні у провулку я зустріла Смерть. Побачила його й одразу зрозуміла, що це — Смерть. Він був невисоким напівматеріальним чоловіком. Здавалося, ніби він з іншого світу. Не просто з іншого світу, а проти цього світу. Дивний об'єкт, який нічого не відображає. Він пройшов повз мене, й мені стало якось недобре. Від нього не віяло ні теплом, ні холодом, в нього не було запаху, він був Нічим. Абсолютним Нічим. А може, навіть Мінусом. Було дивно. Але не страшно. Аж ніяк не страшно. Навіть трохи цікаво. Та він пішов — тихо розчинився у вечірній імлі за моєю спиною, а я подалася своєю дорогою. Мені потрібно було додому — на мене чекав недописаний роман, голодний кіт і телефон, який останніми днями мене часто нервує.

Живу я майже за містом. Одразу за моїм будинком починається приватний сектор — старі, похилені, обгризені часом хатинки під великими яблунями. За хатинками — озеро, що вже давно перетворилося на болото (вночі голосно співають серенади місцеві жаби). За озером-болотом — ліс. Загалом, гарна місцевість. Надто ж як дивишся здалеку. Якщо ж підійти ближче, то відразу ж бачиш, яка тут грязюка, відчуваєш, що у повітрі висить гнилий сопух, оточує вогкий густий туман, в якому можна задихнутися....

Проте все це мені до душі. У цьому місці я відчуваю себе вдома. Нарешті — вдома.

Я зайшла до квартири, грюкнула за собою дверима (останнім часом ними треба було грюкати, гупати, бити щосили, аби зачинити їх). Помітила, що руки ще трохи трясуться. Прислухалася до себе. Відчула легке збудження. Страху не було.

Отак. Смерть не лякає мене. Вона мене збуджує. Чи — він? У якому роді вживається слово «смерть»? Мабуть, у протилежному. Ані в чоловічому, ані в жіночому. Ані в середньому. У протилежному всьому.

Я поклала на підлогу сумку. Жбурнула в куток гриндери.

Елвіс — котяра, старий і здоровезний, — сидів біля холодильника і дивився на мене зі страшенним невдоволенням. Хотів їсти, але, напевне, вирішив, що просити — це занадто для його пихи.

— Момент, — сказала я йому і повернулася за сумкою. Елвіс ображено пирхнув і мовби знехотя поплентався до своєї тарілки.

Задзвонив телефон. Редактор — не редактор? Я пошкодувала, що напихати немає квітів — можна було би поворожити на пелюстках: редактор — не редактор. Майже як «любить — не любить», тільки набагато... практичніше? І взагалі, хіба може бути практично — ворожити на пелюстках?

Я проігнорувала телефон і насипала Елвісові котячої їжі. Він ображено зиркнув на мене, але таки заходився їсти. Мій голос на автовідповідачі повідомив:

— Вас вітаю я. Мене зараз немає вдома, або я просто не хочу з вами розмовляти. Залиште повідомлення, і я, можливо, вам зателефоную.

— Тетянко, це мама, — повідомив у відповідь рідний голос. Не редактор, полегшено зітхнула я. — Де ти? Куди знов поділася? Хоч би зателефонувала якось...

— Угу, — відказала я автовідповідачеві. — Зателефоную. Якось.

Я і тепер зателефонувала б, та на мене, як завше, чекали більш нагальні справи.

Елвіс уже повечеряв і пішов дивитися телевізор. Я ввімкнула його улюблене реаліті-шоу. Якесь чергове. Елвісові було

байдуже, яке саме, аби реаліті-шоу. І обов'язково з бійками. Його, котяру, котячим харчем не годуй, дай лиш бійки подивитися. Скільки не пояснювала йому, що все це несправжнє, що все це лише кепська гра кепських акторів, — та не допомогло...

Я взялася до рукопису. Слід було негайно щось робити. Редактор міг зателефонувати будь-якої миті, а в мене лише перший розділ готовий. Що писати? Я замислилася, потім усміхнулася. На думку спала ідея. Я написала: «Сьогодні у провулку я зустріла смерть». І зупинилася на цьому. Казали мені — пиши про себе, так реалістичніше виходить, краще. Але як описати Ніщо? Та й хіба можна реалістично описати свою зустріч із Нічим?

Я вирішила подумати й розкласти карти. У мене є своя колода Таро й своє розуміння розкладів. Моє розуміння ґрунтується на тому, що все, про що кажуть карти, я розумію буквально. І цікаві речі виходять під час такого ворожіння.

У сьогоднішньому розкладі я зустріла декількох вищих арканів: Смерть, Вежу й Дурня. Смерть я вже справді бачила, куди вже буквально... А от Вежу й Дурня — ще ні. Цікаво, хто вони такі? І що вони мені принесуть?

А ще цікаво, куди йшло те Ніщо?

До когось у гості?

Чому я його бачила?

Як я можу бути пов'язана з ним?

А, може, він ішов до мене? Зайшов, подзвонив у двері, не відчинили, й він вирішив почекати. Та не стояти ж смерті під дверима. Несолідно. Вирішив пройтися вулицями, зазирнути, може, до якогось шинку, ...хильнути чарчину...

Я уявила його — як він, схожий на чорну діру, сидить у своїй сірій (здається, сірій) одежині, тримає в руці кухоль пива й дивиться крізь нього на вікна мого будинку. Крізь скло, крізь

пухнастий тютюновий дим... Він сидить, а всі навколо мимоволі намагаються триматися подалі від нього. Не те щоби він їх лякав... просто не хочуть бути поруч зі смертю. Це можна зрозуміти. Раптом стало шкода його. Адже він був самотнім. Дуже самотнім. Найсамотнішою істотою цього й потойбічного світу.

Я вирішила ніколи не сахатися від нього, може, поговорити з ним, розсмішити якось, чи що...

У двері подзвонили. О! А ось, мабуть, і він. Я підскочила до дверей, відчуваючи, як збудження знову хвилюю підіймається всередині.

Відчинила.

Розчарувалася.

На порозі стояв худорлявий рудий хлопець з обсипаною вуграми мармизою. Ну от... знов якийсь рекламний агент.

— Ви вірите в Бога? — поцікавився він і всміхнувся. Усмішка була трохи перелякана, трохи розгублена.

А ось і Дурень, констатувала я. І справді рекламний агент. Рекламний агент Всевишнього. Ач, куди дістався наш маркетинг... Тільки чому він такий переляканий? Невже теж когось здибав у тумані? Там, у нашому тумані, тусується чимало всякої всячини.

— Хлопче, ти з цього району? — відповіла я запитанням.

— Угу, — буркнув він.

— І ти, мешканець нашого району, віриш у бога? — здивувалася я.

— Я розумію, про що ви, — чомусь пошепки відповів він і зробив великі очі, — але Ісус з вами... з нами... Це поганий район, тому що тут ніхто не вірить у Бога.

— А бог, відповідно, наплював на цей район, тому що ніхто в нього тут не вірить? — зрозуміла я.

Він чомусь геть розгубився, опустив очі й знизав плечима. А я вже налаштувалася на довгу дискусію... Що за день сьогодні? Просто свято обломів...

— Хочеш чаю? Або кави? — раптом спитала я. Шкода чомусь стало і незавершеної (непочатої навіть) дискусії, і цього переляканого хлопця.

Він здивувався моїм словам не менше, ніж я сама. Але посміхнувся (нарешті) й відповів:

— Кави, якщо можна...

Я впустила його, зачинила (гупнула так, що він підстрибнув) за ним двері. Цікаво, а якщо той... смерть зайде зараз, то куди мені цього рекламіста подіти? У шафу, мов того коханця? Просто анекдот якийсь вийде.

Він умостився за столом. Я зварила кави. Це важко було зробити, тому що божий рекламний агент постійно поривався зробити щось корисне, якимось допомогти, чим дуже заважав зосередитися. А на каві потрібно зосередитися, щоб вона вийшла смачною.

Нарешті, коли все було готово, я зробила ковток і закурила. Він ухопив кекс, миттю з'їв його, взявся за другий, сьорбнув кави... все це так швидко. Дитино, подумала я, тебе що, голодувати твій бог примушує?

Потім хлопець почав кидати невпевнені погляди на пачку з цигарками.

— Цигарку? — спитала я.

— Я взагалі-то не палю... — почав виправдовуватися він.

— Спокійно, — я простягнула йому пачку й запальничку (він якось незграбно затягнувся), усміхнулася. — Твій бог тебе тут не бачить.

Після моїх слів він чомусь вдавився, почав кхекати. Потім подивився мені у вічі, підняв палець і серйозно повідомив:

— Бог бачить усе.

— Можливо, — я знизала плечима, — він узагалі полюбляє спостерігати. А як тебе звати? — хутко спитала я, а то зараз почне казати: мовляв, не мені вирішувати, що полюбляє, а чого не полюбляє його бог.

— Андрій, — відповів він.

— Тетяна, — сказала я й потиснула йому руку.

— То ти не віриш у Бога? — спитав він. З цигаркою в зубах та після того, як наївся моїх кексів, Андрій почував себе значно впевненіше.

— Чому ж ні? — вкотре знизала плечима я. — Всі боги мають право на існування, твій — також.

— Бог єдиний, — похитав головою Андрій.

— Оце мені й не подобається у твоїй релігії, — відказала я, — нетерпимість до інших релігій.

— А ти атеїстка? — спитав він.

— Я православна.

Він зовсім розгубився. Звідкіля ж йому було знати, що православними називали язичників, аж поки нашому народові силою не накинули християнства.

— Краще скажи мені, — змінила я тему, — ти чому такий переляканий? Там, — я мотнула головою в бік вікна, — щось не те?

— Та ні, — він теж кинув швидкий погляд туди, ніби перевіряючи, чи ніхто не стоїть за вікном. Байдуже, що я живу на дев'ятому поверсі. У такому густому тумані хтось легший від людини завиграшки може дістатися дев'ятого поверху, — просто увечері в тумані багато чого ввижається.

— А твій бог тебе не захистить у тумані? — спитала я.

— Захистить, — упевнено сказав Андрій, — тому я і ходжу о такий порі цими вулицями.

Це добре, що він такий впевнений у своїй вірі... Може, це й справді непогана віра, якщо бог захищає його навіть тим, що

дає таку впевненість...

Елвіс голосно чхнув із коридору, і я зрозуміла, що зараз станеться. Мій здоровезний котик зайшов до кухні і зацікавлено подивився на гостя. Я махнула йому рукою, це означало «іди геть, і мовчки». «Іди геть» Елвіс зрозумів, а от «мовчки», як завжди, проігнорував.

— Ну що таке?! — ображено звернувся він до мене. — Хоч познайомитися можна?!

Андрій закричав не своїм голосом, видерся з ногами на стілець, почав читати «Отче наш» і хрестити Елвіса, а заразом і мене. Елвіс здивовано зиркнув на мене.

— Я ж просила! — просичала я йому. Кіт виразно покрутив лапою біля скроні й почалапав до кімнати. Андрій перемкнув увагу на мене і заходився хрестити і молитися на мене з подвійною заповзятливістю.

Я сіла за столом і запалила чергову цигарку. Тепер залишалося тільки чекати, коли він усе ж таки второпає, що його бог у мій дім не зможе увійти і що ми з Елвісом зовсім не страшні. Процес розуміння затягнувся і виявився набагато довшим, ніж я сподівалася на початку. Мені потрібно було закінчувати рукопис, тому я просто підійшла до дверей та відчинила їх.

— Геть, — просто сказала я рекламному агентві бога.

Він не змусив просити його двічі. Пролетів повз мене, голосно затупотів східцями. І вже десь із сьомого поверху я почула: «Ісус любить тебе!» — і знову тупотіння.

Я посміхнулась і гукнула навздогін:

— Дякую! Перекажи йому, що він хороший!

Зачинила двері й повернулася до кімнати. Елвіс ображено демонстрував мені свою здоровезну сіру спину.

— Чому ти постійно відлякуєш моїх гостей? — спитала я.

— А чому я завжди повинен мовчати? — буркнув він. — У нас свобода слова! І я теж хочу поспілкуватися!

— Але ж ти їх лякаєш, Елвісе!

— Ой-ой-ой, як страшно! Тетяно, уяви, яким треба бути боягузом, щоб злякатися кота! Навіть не собаки, а кота!

— Кота, який розмовляє, — виправила я.

— А Мавка не боялася, — сказав він.

Бідолаха. Він знай сумував за Мавкою.

— Мавка не була людиною, Елвісе, — нагадала я.

— А ким вона була?

— Мавкою.

Я теж сумувала за нею.

Вона прийшла до нас восени минулого року, однієї прохолодної ночі.

Тоді я прокинулася від того, що почула якесь шкрябання. Зрозуміла, що сплю перед ввімкненим комп'ютером, і знову почула шкрябання. Шкрябались у двері. Я дістала з-під столу осиковий кілок і пішла відчиняти.

Мавка стояла на порозі: бліда струнка дівчина із вогкими зеленими косами (на вулиці була мряка), у довгій сірій одежині, з величезними очима кольору болотяної твані.

— Привіт, — сказала я.

Вона посміхнулася, простягнула мені аркуш. Я розгорнула. На аркуші великими нерівними літерами було написано: «Дитино, дозволь їй трохи пожити у тебе, їй потрібна допомога. Баба Галя». Бабу Галю я знала ще змалку. Вона жила у маленькій халупі за селом, майже у лісі. Казали, баба Галя більше спілкується з нечистою силою, ніж з людьми. Казали, що вона — відьма. Мабуть, якби її не боялися, то давно вже спалили б ту халупу. Проте нелюдь у нашому районі була дужча від людей. Казали, баба Галя завжди була бабою Галею. Коли вона народилася, ніхто не знав. Ніхто не знав, чи була вона колись

дитиною, чи була молодою... Всі знали, що помре вона не скоро. Мені ж здавалося, що помре вона лише тоді, коли помре ліс. І здавалося, ніби й прийшла вона з лісу, ніби ліс народив її, аби підтримувати зв'язок із людьми.

Кінець безкоштовного уривку. Щоби читати далі, придбайте, будь ласка, повну версію книги.

КУПИТИ